

1

„Ze všeho nejdřív si musím sednout,“ řekla Angela a ze všeho nejdřív si sedla. Na oprýskanou dřevěnou lavičku u štěrkové cestičky, s fantastickým výhledem na rybník Zatuchlinec. Látkovým kapesníčkem, který jí kdysi věnoval Dalajláma, si otřela pot z čela. Ráda by o sobě prohlásila, že už má za sebou několikahodinový pochod v nesnesitelné letní výhni, ale ve skutečnosti se procházela asi tak pětadvacet minut na příjemném květnovém slunci. Po všech těch letech v Berlíně, kdy se na deset tisíc kroků denně dostala jen tenkrát během koronavirové krize, když ve své obrovské kanceláři běhala sem a tam jako tygr v kleci, zavdávala její kondice důvod k lítosti. Nějakou dobu asi potrvá, než její tělo, které přestalo odhadem tři tisíce státních banketů, zase získá něco jako fyzičku.

Angela hleděla na nevelkou vodní plochu. Byla půvabná tím nenápadným způsobem, který přesně vyhovoval jejímu vkusu. Rákosí mělo akurátní délku a ladně se vlnilo v akurátním vlahém větříku. Voda byla tak akorát modrá a letící hejno ptáků skýtalo krásnější pohled než všechny baletní soubory, které kdy viděla. A že jich Angela díky pozváním během státních návštěv po celém světě viděla opravdu hodně. K největším důkazům její pevné vůle se řadila skutečnost, že navzdory časovému posunu

dokázala neusnout vedle čínského prezidenta při sedmihodinové čínské opeře.

Tady – na lavičce, u rybníčku, při tomhle počasí – se jí po Berlíně ani trochu nestýskalo, přestože si na své nové bydliště v Menším Radostíně, rozkládajícím se právě u rybníčku Zatuchlinec, ještě tak úplně nezvykla. A jak by taky ano? Byla tady teprve šest týdnů. Sice se párkrát prošla vesnicí, hezkou právě tak akorát nenápadným způsobem, ale to nestačilo, aby se tady cítila doma. Přijde to vůbec někdy?

Nebo se jí hned po pár týdnech začne stýskat po starém, hektickém životě v Berlíně, jak se obával její muž a potají vlastně i ona? Přitom manželovi svatosvatě slíbila, že podzim života s ním stráví v poklidu. A co by se stalo, kdyby svůj slib porušila? Vydrželo by jejich manželství, v němž toho její protějšek musel už tolik přestat?

„Vše v pořádku, drahoušku?“ zeptal se Achim, vlastně Joachim, který ale během studia došel k přesvědčení, že Achim zní dost nenuceně. Coby kvantový chemik beztak neznal skutečný význam slova „nenucený“. Achim před ní stál v bílé košili s krátkým rukávem, modrých tříčtvrtečních kalhotách odhalujících jeho krátké chlupaté nohy a v šedých pohorkách, o jejichž modernosti ho přesvědčila mladá prodavačka. Angela svého Achima milovala kromě jiného také proto, že netušil, co je vkusné a co ne. A proto, že byl naprosto upřímný, neschopný sebemenší lži. Jak často už si pomyslela: Proč nejsou všichni muži jako můj Achim? Ale pak si vždycky sama odpověděla: Kdyby byli všichni takoví dobráci, lidstvo by nepřežilo.

„Na něco jsem se tě ptal, drahoušku,“ zopakoval. Pořád si o ni dělal starosti.

„Vše v pořádku, koblížku. Je mi jen trochu teplo,“ odpověděla Angela.